«Просто изразявам душата си...»

РАЗГОВОР С КОМПОЗИТОРА ЯН ФРЕНКЕЛ, НАРОДЕН АРТИСТ НА РСФСР

— Ян Абрамович, за кой път сте в България!

— О, много ми е трудно да ви отговоря. Още повече, че аз не смятам моите пътувания тук като посещения, а по-скоро като завръщане — завръщане към нещо, станало близко, почти родно. За първи път бях във вашата страна през 1966 година, по време на експедицията „Дружба", организирана от ЦК на Ленинския комсомол, заедно с представители на млада творческа интелигенция от страните, през които протича река Дунав.

— И какво сравнение ще направите между тогавашния и сегашния Русе!

— От първото ми до второто „завръщане" тук има двадесет и две години. Не мога конкретно да говоря за нововото, което е променило облика на града, но ми се иска да отбележа с приятно чувство, че то — новото, не е разрушило нищо старо и ценно, не е нарушило своеобразната хармония, която излъчва Русе.

— У нас е позната и обичана Вашата песен „Жерави". Навярно много пъти сте я чувал и в българско изпълнение. . .

— Развълнуван съм от Хора на момченцата в Русе, което я изпя чудесно на срещата ми с децата и техните ръководители. Когато учех в Консерваторията трета година, започна войната, аз заминах на фронта. И не мога и досега да забравя онези мои приятели, които загинаха. За тях, а и за всичките двадесет милиона съветски хора, изгорели в огъня на борбата, е песента „Жерави" по стихове на Расул Гамзатов и в чудесния превод на Гребнев. И в тази, както и в другите си песни, аз просто изразявам душата си.

— Ян Абрамович, а без каквото не си представяте своето творчество, какво за Вас е абсолютно задължително, за да работите!

— Вече близо три десетилетия — написах първата си песен през 1960 година — за основен момент в своята творческа работа смятам пътуванията, срещите с хората, с моите слушатели. Единствено по време на тези пътувания придобивам впечатленията, които по-късно у мен се превръщат в музикални образи. Работата у дома е само

(Следва на стр. 3)

Нели ПИГУЛЕВА

«Просто изразявам душата си...»

(Продължение от стр. 1)

заключителен етап. По прин цип следвам една руска по говорка, според която аз най-малко желая да покажа себе си, а колкото може повече искам да опозная другите.

— А какво, според Вас, е несъпоставимо с таланта, кое би го обрекло на гибел!

— Равнодушието на околните към него. Макар все пак да вярвам, че дори и то гава талантът не умира, той все едно побеждава, но поня кога тази победа — по-скоро признание, настъпва едва след физическия свършек на дарованието. Затова смятам, че е особено важно да се грижим за развиването на способностите на децата. Не бива да се страхуваме, че ще дадем в повече — та това е по-добре, отколкото да не да дем, което е нужно.

— Кое Ви направи впечатление на русенския музикален фестивал!

— Ето, с това исках да свържа и отговора на предиш ния въпрос — необикновено интересен беше за мен концертът на младите изпълнители от Русе и техните връстници от други градове и държави. И важното бе не толкова кой какво и как свири — макар в общи линии да свиреха добре, — а именно приобщаването на тези съвсем млади хора към святото и високо изкуство на музиката. Според мен този фестивал е значимо явление и тъй като обикновено — и справедливо! — за всеки подобен форум се съди по зрителския интерес, бих искал да направя комплимент на русенската публика, която очевидно има потребност от общуването със симфоничната и камерната музика.